

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 206. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705861040/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Hvis Lue nærer Livet overalt;
 Men Flammen sluktes ud og Templet faldt,
 Og paa dets Levninger staaer nu din Dommer:
 See bag dig, Fulvia! Din Straf den kommer!
 Og Fulvia idrømme saae sig om,
 Og see, et Sørgetog nu langsomt kom
 Hen over Sletten, og som Døden stille
 Det skred ad Veien frem mod Tempets Pille.
 Foran maan bar en Baare, bred og stor,
 Bedækket af et dunkelt Sørgeslor,
 Der, medens Toget tæt forbi nu skrider,
 Paa cengang løftes og tilside glider.
 Der laa Marcellus i sit Blod — hans Træk,
 De før saa fagre, stivned var i Skræk;
 Hans unge Legeme, til Bølg dannet
 For Kraft og Skjønhed, herligt sammenblandet,
 Laa sønderlidt, berøvet al dets Pragt,
 Lig Skovens Stamme ved Orkanens Magt.
 Men Fulvia i Rædsel om sig vender,
 Og pludselig hun Skikkelsen gjenkjender,
 Der end ved Templet stod med hævet Haand.
 O Vesta! O Gudinde, tag min Aand!
 O, hv det rige Offer ud fra Døden!
 Min være Straffen, thi kun min er Brøden!
 Saa raaber hun, mens sønderknuust hun ned
 For sin Gudindes rene Fødder gled.
 Da brat hun aabner Øjet. Endt er Blunden;
 Hun er alene — Drømmen er forsvunden.

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig;
 Hun seer omkring i Hulen som et Lfig,
 Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
 Men Intet dog af Verden mere fatter.
 Som Hjulet dreier rundt sig i en Ring,
 Saa ruller hendes Øie vildt omkring
 Blandt Syner, hvori Drømmesyn sig blande.
 Med Haandens Flade stryger hun sin Pande,
 Som for paany i Tankens skjulte Hjem
 Bevidsthedslivet klart at kalde frem. —
 Midt i sin Søgen hendes Blik dog standser,
 Medet faaer Liv igjen de døde Sandser,
 Og Døden selv, med al sin Skræk og Gru,
 Sig i de blege Træk afspejler nu.
 Marcellus! — sukker hun — var det dit Billed,
 Der sig idrømme for mit Øie stilled?

O Elskede! var det dig selv jeg saae,
 Da sønderknuust og blødig der du laa?
 Ved dette Suk sig Tankens Løb forandrer,
 Og ned fra Leiet springer hun, og vandrer
 Først klagende, og derpaa taus og stum
 Frem og tilbage i det snevre Rum.
 Snart staaer hun stille — snart sin Haand hun strækker
 Mod Gravens Loft iveiret — snart bedækker
 Den Panden, hvor det vildt opløste Haar
 Heelt over Skuldren hun tilbage slaer,
 Mens fyldt af Rædsel hendes Øie skuer
 Mod Lampelysets nu saa matte Luer:
 Da farer gysende hun op igjen,
 Til Olieskaalen rask hun lter hen,
 Og Iden nærende hun aiter tænder
 Det halv udslukte Blus, saa høit det brænder.
 Fortabt i Tanker hun foran det staaer;
 Jo højere den stærke Flamme slaer
 Og farver Loft og Væg med sine Luer,
 Jo mere klart ved dem sin Grav hun skuer,
 Desmere svinder Livets svage Skin
 I hendes Øie som paa hendes Kind,
 Desmere hendes Tanke sig forvirrer,
 Til næsten udtryksløs hun for sig stirrer.
 Da var det som en Lyd foroven lød,
 Det var som Gravens Loft man gjennembrød,
 Og Fulvia farer op, og Ifaabet binder
 Sig fast til Lyden, som nu brat forsvinder.
 Hun lytter — men sig Intet mere rører;
 Høit raaber hun — dog kun sig selv hun hører;
 Stærkt gennem Hulen trænger hendes Skrig;
 Men ingen Hjælp og Hjælper nærmer sig,
 Og intet Svar igjen fra Verdens Stemme,
 Selv ei det svageste, hun kan fornemme. —
 Da griber Raseriets stærke Haand
 Med sine vilde Kræfter hendes Aand:
 Frem og tilbage hun i Hulen render,
 Fortvivlet stirrende, mens hendes Hænder
 Afrive Løkkernes den rige Pragt,
 Og Barmens Bælte om den hvide Dragt,
 Høit flyver Brystet, medens Øiet flammer,
 Og pludselig sig selv og al sin Jammer,
 Som overvældet af Elendighed,
 Paa Hulens kolde Gulv hun kaster ned.
 Der laa et Øieblik hun som bedøvet
 Og kolte Hjertets indre Brand i Støvet,

Til Furien fordobbied hendes Skræk
 Og op hun sprang med Angst i alle Træk,
 Mens gjennem høie Skrig hun laante Ord
 Til Eumenidernes det skjulte Chor.
 Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
 Til hver en Tanke dør med hvert et Minde,
 Og dybt i Almagt, reven bort fra Alt,
 Igjen afmægtig hun tilbage faldt.

Hun slumred ind — og lang Tid laa hun stille;
 Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
 Var ikke standset end i hendes Bryst.
 Den svundne Verden med dens Qval og Lyst
 Besøgte hende atter — atter næred
 Hun sine Tanker med en Sorg, der tæred
 Lig Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
 Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
 Snart gød sig Dødens Iis i hendes Aarer,
 Snart laa hun rolig, smeltet hen i Taarer,
 Snart stormed i Fortvivlelse hun om
 Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
 Naar frem paany for hendes Blik sig stilled
 Marcellus i det blodigknuste Billed,
 Indtil hun atter, udtømt ved sin Klage,
 Sank paa sit Leie ubevidst tilbage.
 Saa hengled Dagene — af eens Natur
 Var Dag og Nat; thi Verdenssolens Uhr,
 Der maaler Tidens Flugt med gylden Viser
 Og evig i sin Opgang Lysen priser,
 Det saae hun ei, saalidt som Farvens Spil,
 Hvis rige Straalekrands ei her var til.
 Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
 Af Skinnet, som en døsig Lampe sendte;
 Den hele Kraft af Livet nu sig bød
 For hende frem kun i et skintet Brød;
 Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
 Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
 Alt savned hun, hvad Verden ellers fik
 Til Lindring i sin Nød; det varme Blik
 Fra et deeltagende og trofast Hjerter;
 Det Trostens Ord, der vejer op mod Smerte;
 Den amme Haand, den stille Ven, som tager
 Den halve Byrdes Vægt og dog ei klager.
 Hun var alene — dybt i Gravens Skjød:
 Eensom ved Hjerterets Nag, ved Haabets Død,